

GERONIMOHOORSPELEN

Dodenhuis

Een scenario geschreven door de heer J. de Boer.

DODENHUIS

SERIE 1

Deel 10 uitgewerkt door J. de Boer

De Orkaan raasde voort.

Op de receptievloer van de binnenplaats zat het kasteelgezelschap gespannen bijeen, iedereen was net op tijd binnen. Aan het gezicht van kolonel Moore zag men duidelijk dat hij er niet blij mee was gedwongen langer te moeten blijven met zijn secretaresse Helen Wood. In het veilige Tennessee waren zijn jonge dochters Mary en Ray het weliswaar gewend zich met de oppas te moeten vermaken die er op moest toezien dat het huiswerk gemaakt werd voor het jeugdcollege dat zij volgden, maar liever hield hij daarover zelf zoveel mogelijk een oogje in het zeil omdat gebleken was dat er teveel huiselijke lol werd getrapt met de oppas als hij afwezig was voor zijn defensie werkzaamheden bij de US Army. Een dergelijk onserieus gedrag kon niet worden getolereerd door de kolonel die wilde dat de hoge studiekosten voor zijn dochters tenvolle werden benut. Leren moesten zij en daarom was Helen Wood aangenomen als dienstjuf om hen in het gareel te houden.

Nu zat hij hier tegen wil en dank de komende etmalen vast door een extreem lage depressie in de atmosfeer ,een grote diepe kuil in de dampkring die met windkracht 12 volstroomde. De Noord- Amerikaanse bevolking van de Atlantische kuststreek kon niets anders dan afwachten in de schuilkelders, in bewust vertrouwen dat de Natuur weer tot bedaren zou komen. Er waren door de loop der jaren genoeg huizen en wolkenkrabbers in de VS gebouwd die windkracht12 konden incasseren en permanente veiligheid boden, althans dat hoopte men, zoals bijvoorbeeld het 'Empire State Building' dat ook wel tegen een stootje kon, maar dat gold nog lang niet voor alle bouwwerk. Ieder seizoen vloog er voor miljoenen aan splinters met alle tragiek tot gevolg, maar ..de VS bevolking wist zich in de geloofsovertuiging staande dat dit alles ter bestender tijd stond te gebeuren als opgelegd

een zware last en de consequenties voor hen met zich meebracht dat veel uit eigen hand terug overgegeven moest worden. Het had hen sterk gemaakt als eendrachtige Natie.

Van Wildesbrough Castle weet men inmiddels wel dat het oerdegelijk is en ondanks alle gekraak al zo'n 400 jaar onder alle weersomstandigheden de orkanen weerstaat wat het bouwwerk mede de status van spookkasteel heeft opgeleverd. In nachtelijk weerlicht blijft het er mysterieus uit zien en houden sommigen vol dat er des nachts in het noodweer iemand met een brandende toorts over het dak loopt. Kolonel Moore had er beter aan gedaan een eerder tijdstip gekozen te hebben om op deze erfgenamenzaak af te gaan die hem meer last dan gemak bezorgt.

Terwijl Millner voor vuur in de grote openhaard zorgde, Rebecca met de koffie rond ging en met haar verschijning de stemming onder de gegeven omstandigheden van overmacht wat opfleurde, achte Jonathan dit het geschikte moment zich tot kolonel Moore te richten naast hem die een somber gestemde indruk maakte.

Jonathan kon zich, zij het als beroepsvrijgezel, toch wel iets erbij voorstellen wat er door de kolonel heen moest gaan op dit moment. Ondanks een onderscheiden carrière bij de US Army was het in zijn prive'leven niet bepaald rooskleurig verlopen. Met de beste bedoelingen, goed overwogen vonden ze zelf, waren hij en Rosemary door bemiddeling van defensie -collega Julius hun huwelijksrelatie begonnen. Beide waren als zovelen de misvatting toegedaan dat hooggeschoolde mensen van gegoede familie'komaf automatisch bij elkaar pasten en dan zou de rest wel goed komen. Het bleek als zo vaak een opvatting gebouwd op drijfzand. Rosemary had ook altijd te gemakkelijk gedacht over dat soort dingen en hechte eveneens net als hem meer waarde aan een zakelijke compromis'huwelijk dan aan echte verliefdheid die er als belangrijkste factor had moeten zijn. Onder constant ruzieachtige omstandigheden waren er toch twee dochters geboren . De gedachte hieraan hoe dat kon was voor Jonathan maar niet te bevatten, maar dit scheen op de een of andere manier toch een kenmerkende natuurlijke regel te zijn, ook binnen een slecht huwelijk. Bij het opgroeien kozen de twee dochters voor de moeder en zij voor hen waardoor kolonel Moore zich als op het

tweede plan gezet voelde en er jaloezi in hem opborrelde die hun huwelijk nog verder verslechterde. Rosemary overleed na een moedige strijd. Hoe anders als vooraf gedacht aan zakelijk succes was hun levenspad verlopen. Beatrice had toen haar jongere zus nog gewaarschuwd zich niet impulsief om prestigieuze redenen in een huwelijks avontuur te storten omdat daar ongeluk van zou komen. Ze had ook maar een keer gewaarschuwd en distangeerde zich daarna van het verdere familiegedrag zoals ze nu nog steeds zichzelf op afstand hield, maar als geen ander haar werk punctueel deed. Jonathan bleef er van overtuigd dat ze nog wel eens bij zou draaien.

- 'Kolonel..' ving Jonathan aan, '..Tot de Typhoon geluwd is kunt u een van de vrije west'kamers gebruiken op de tweede of anders als u wenst aan de voorkant begane grond. Helen blijft nog even gemakshalve lijkt me in dezelfde kamer op de eerste naast Beatrice, ..akkoord?'

~ 'Voor mij de begane grond dan maar,..ik wil zo weinig mogelijk rondlopen nog in dit huis bij gebrek aan andere keus. Hopelijk neemt de orkaankracht snel af tot onder de zeven, ik moet mij beslist voor a.s.Vrijdag vroeg melden bij mijn Defensie - onderdeel te Washington en moet Helen vandaar door met de trein naar Clarksville'.

- 'Ik begrijp dat u krap in uw tijd zit kolonel,..meestal na twee etmalen is het centrum van de Typhoon voorbij richting Canada en begint daar zijn kracht te verliezen. Ik verwacht dat u hier op tijd weg zult zijn met uw secretaresse'.

Carl Lawrence zat naast Helen Wood die voordurend rondkijkend een nerveuze indruk maakte. - 'Maakt u geen zorgen miss Wood..' trachte Carl haar gerust te stellen, 'Dit kasteel is gebouwd door middeleeuwse mariniers die ook als bouwers hun vak verstonden'.

~ 'Nou.. Carl, ik moet je eerlijk bekennen dat ik hier voor geen goud zou willen wonen'..was de reactie van Helen.

- 'Dat stelt me teleur Helen, ik moet je bekennen dat ik Wildesbrough voor geen goud zou willen missen ondanks alle tegenheden, maar ik kan me wel voorstellen dat je het op dit moment door de gebeurtenissen niet erg naar je zin hebt. Kom als alles achter de

rug is en de nieuwe Wurlitzer geïnstalleerd tegen de noord - binnenzijde nog maar eens opnieuw langs, dan wil je hier vast wel werken als public-relations agente, en..' Carl boog zich nu gemoedelijk wat naderbij tot Helen Wood,.. 'Ik ga er persoonlijk voor zorgen dat Reginald Dixon hier achter de viermaal 88 toetsen plaats neemt. Dat is voor 100% zeker'.

Na 48 uur begon de storm te luwen. Onophoudelijk had de Typhoon dodenhuis bestookt met windstoten van tegen de 200km/uur. Twee etmalen hadden de opgezweepte atlantische golven zich te pletter gelopen tegen de rotsen van Wildesbrough,..en weer had het kasteel het natuur'offensief doorstaan. De Orkaan 'New England' van 1938 was door zijn reserves heen en droop af, had zijn gram weer niet kunnen halen bij Wildesbrough Castle maar wel zijn woede gekoeld op het oostelijk deel van New York dat volkomen was verwoest. En zo kwam de Noord'Oostkust bevolking der VS weer tevoorschijn uit de schuilplaatsen om elkaar tot steun te zijn en te helpen bij het puinruimen, weer vol goede moed en met blijdschap op weg naar de Kerstdagen van 1938.

Ontspannen met de handen op de rug liep Jonathan Wend die donderdagochtend rond tien uur tussen notaris Morisson en kolonel Moore een ronde over de schilderijen -galerij van de eerste verdieping, onderling een goed gesprek voerend.

-'Gentlemen..',voerde Jonathan de dialoog aan, 'Het verheugt mij dat we het eens zijn geworden over de aanvullende punten ter correctie van het recentelijk door u notaris Morisson opgestelde zakenplan als tevens familiair testament,..en u kolonel eveneens dank dat u bereid bent het voormalig appartement van onze weggefallen Julius op uw naam te accepteren als voorbereidend voor uw twee dochters met het oog op hun toekomst. Zo keert alles ten goede in ons Wildesbrough Castle'.

~'Verwacht u vooral niet dat ik veel aanwezig zal zijn Wend..' haakte de kolonel er op in, 'Ik waardeer uw loyaliteit en vertrouwen zeker, maar het moet toch ook u wel opvallen dat ik niet bepaald welkom ben binnen deze vereniging van eigenaren,..maar u kunt altijd een beroep op mij doen als ik u ergens mee kan helpen totdat ook mijn jongste dochter de 21 gepasseerd is. Vanaf dan

zullen zij zelf hun boontjes moeten doppen en ben ik zeker niet van zins om nog langer hun handjes vast te houden. En ik heb het intensief druk in mijn functie bij defensie wat ik bij voorkeur gescheiden houd van prive -aangelegenheden,..het spijt me Wend'.
-'Ik heb begrip voor uw situatie kolonel, en ben al blij dat u meedoet'.

~'..voor Rosemary en mijn dochters' voegde kolonel Moore eraan toe.

Ondertussen had het groepje mannen een halve ronde linksom gemaakt rond de noordelijke doorkijk en kwamen terloops bij de deur van wijlen Julius. Jonathan haalde de sleutel tevoorschijn en maakte aanstalten de deur tot de suite te heropenen.

-'De werklieden komen in de loop van de ochtend terug alle stormluiken verwijderen, maar laten wij de sleutel maar vast overdragen kolonel, dan kunt u met miss Wood terug richting Washington'.

~"Graag'.

Jonathan stak de sleutel in het slot, draaide om en duwde de deur open. Toen gebeurde het ...

Op hetzelfde moment dat Jonathan de deur beroerde werd deze met een harde ruk naar binnen open getrokken en glipte een gitzwarte schim onstuimig naar buiten dwars door het groepje mannen heen naar links waardoor zowel Jonathan als notaris Morisson bijna omtuimelden, maar kolonel Moore reageerde adequaat door bliksemsnel met zijn rechterbeen het zwarte dagspook te tackelen. Deze bleek echter van een elastische souplesse zoals het een professioneel spook betaamd. De zwarte gedaante leek in eerste instantie wel gevloerd door de actie van kolonel Moore, maar maakte een sierlijke koprol en stond meteen weer op zijn benen en versnelde door naar de noordwesthoek ..waar vandaan net Carl Lawrence kwam opdraven.

`'Houdt hem, Lawrence!..Hou'em tegen!' riep de kolonel luid die achter de schim aan ging.

Lawrence stond perplex en reageerde twijfelachtig op de persoon die in zwarte overal, zwarte bivakmuts en zwarte handschoenen op hem afkwam. De gemaskerde indringer zag dat hij in het nauw zat en stond met een schok stil, keek naar rechts, pakte zonder te

twijfelen met beide handen het ringhek van de noordelijke doorkijk en zette zich vanuit een snelle kniebuiging af naar verticale stand op de handen, spinde balancerend op zijn rechterhand 180graden om en liet zich, het hek na een snelle overpak weer vasthoudend, roterend in het gat van 6meter vallen tot zijn radslag met een klap geremd werd door zijn buikspieren tegen de onderkant van de balustrade. Iedereen had met verbijstering gekeken naar de acrobatiek dat zich in luttele seconden afspeelde en was het weer kolonel Moore die als enige reageerde door nog te proberen de polsen van de man te grijpen. Deze liet echter net op tijd het hek los en liet zich de laatste meters naar de begane grond vallen onder gegil van Beatrice, Rebecca en Helen Wood die recht daaronder de ronde theetafel gebruikten. Met een harde klap kwam de zwartgeklede accrobaat midden tussen de dames terecht op de wortelnoten -antieke tafel die het begaf tot gelijkvloers terwijl het porseleinen theeservies naar alle kanten aan scherven vloog. Gillend stootte het vrouwenclubje uiteen en maakte de mysterieuze gedaante gebruik van de algehele verwarring snel overeind te krabbelen en zich uit de voeten te maken, de zwartwit plavuizen gang door naar de grote voordeur.

Vanaf de eerste achter het ringhek hadden Lawrence en Moore met open mond de ogenschijnlijk circusartiest nagekeken die er nu na zijn onfortuinlijke landing als een speer vandoor ging.

~'Wat dralen we hier nog Lawrence! Achter hem aan!..Snel!..De trap!

-'Hij is al bij de buitendeur kolonel, die halen we niet meer in'.

~'De stormbalken zitten nog voor de binnenkant van de deur!..die krijgt'ie er nooit snel af!..rennen verduiveld!'

De kolonel sprintte naar de noord-oosttrap, woedend dat hij zich als volleerd ex'commando zij het van middelbare leeftijd door een gemaskerd snotknulletje in de luren had laten leggen.

Na zeker snel het trappenhuis genomen te hebben kwam de kolonel furieus weer tevoorschijn op de begane grond, rende diagonaal de parterre over en de centrale gang in. Daar trof hij niet de vluchter, maar halverwege Millner die er confuus uitzag.

~'Millner! Waar is die vent in het zwart?!..

-'Die idioot rende me bijna ondersteboven. Ik had juist de stormbalken verwijderd..'

~'Dash!..

Kolonel Moore rende naar de openstaande uitgang waardoor de vluchter het hazepad al had gekozen. Vanaf de hoge stoep keek Moore de zwarte gedaante na die het pad afrende terwijl verderop een groep van vier mannen juist deze op kwam. Het waren de ingehuurde werklui voor de stormluiken. ~'Houdt die vent tegen jullie!..Pak hem! Het is een overvaller!..' riep Moore de groep toe en hervatte meteen de achtervolging,.. 'Verdraaid, doe iets jullie!..'

De zwarte creatuur was de verbaasde tegenliggers al rechts gepasseerd, versnelde als een geoefende hardloper en was uit het zicht verdwenen. Ter hoogte van de mannengroep staakte Moore de achtervolging en stond naar adem te happen.

Daar kwamen ook Lawrence en Jonathan op een drafje aangelopen, op een paar meter gevolgt door Millner. Iedereen stond naar elkaar te kijken wie de verantwoording zou nemen voor deze mislukking slechts een enkel persoon staande te houden met zoveel mensen rondom.

~'Waarom hield niemand van jullie die vent tegen..?!' bracht Moore hijgend uit.

- '..maar Sir,..wij komen hier voor werkzaamheden',antwoorde de voorste ..'wat..'

~'Ja Okay ,..laat maar' ,deed Moore zijn best zijn zelfbeheersing te bewaren en tot heer Jonathan.. ~'Inspecteur mcCarthy zei nogwel dat er geen verdachte meer in het kasteel zat,..haha, wat een politie'..

- 'Iedereen heeft zijn best gedaan kolonel,..Helaas'.

~'Ja, dat zal wel, ..alleen kopen we daar niets voor. Het is ..' Moore eindigde abrupt de conversatie en keek star met open mond het pad af.

De anderen draaiden hun blikken in dezelfde richting. Een vriendelijk ogende donkerblonde jongeman van ronde de twee-drieëntwintig in vrijetijds maar nette kledij kwam rustig deze kant oplopen.

De jongeman kwam gericht op het groepje mannen aanlopen en stak joviaal zijn rechterhand op,.. 'Hello gentlemen' en deed meteen

de handen weer terug in de zakken. Het was waterkoud en er zat sneeuw aan te komen.

Kolonel Moore met een langzame stap voorwaarts reageerde achterdochtig; -'Wie ben jij vriendelijke vriend en wat doe jij hier..?'

De jongeman trok zijn wenkbrauwen op.

-'Heb jij zoeven een zwartgeklede gedaante die kant op zien rennen?..met bivakmuts?..'

~'Jazeker', antwoorde de jongeman, 'maar zonder bivakmuts ,die trok hij juist van zijn hoofd in de flauwe bocht die kant op'.

-'Zo?!..Dus jij heb zijn gezicht gezien..! , Hoe is jouw naam?'

~'Anton Daelman..'

-'Ach!..kwam Jonathan er nu bij, 'Beste vriend, Ik was helemaal vergeten dat ik een afspraak met jou had gemaakt de vorige week in het centrum van Wildesbrough' ,Jonathan legde gemoedelijk glimlachend een hand op de schouder van de jongeman; 'De sollicitant kasteelknecht als mogelijke nieuwe opvolger van onze oude John'

-'Voordat we verder gaan..' onderbrak kolonel Moore, 'Jij hebt die snuiter zojuist weg zien rennen,..kun je zijn uiterlijk beschrijven?'

~'Jazeker, hij was iets van drie- vierentwintig, donkerblond'.

-'Een beetje van jouw leeftijd dus en postuur '.

~'Ik ben hier voor een gesprek uitgenodigd met mister Wend en verder beantwoord ik geen brutale vragen meer van onbekenden'..reageerde de jongeman eensklaps geirriteerd op de houding van kolonel Moore.

-'Bedaar vriend, je komt juist op een wat dubieus moment maar daar passen we ons gesprek wel op aan,..we kunnen het kort houden'.

Op dat moment kwam Helen Wood met de Ford Lincoln het pad afrijden en liet de claxon horen, een duidelijke hint aan de kolonel dat ze er snel vandoor wilde en dat hij maar meteen moest instappen.

De kolonel was duidelijk geirriteerd geraakt door de omstandigheden. -'Het is van belang dat meteen aangifte van de laatste incidenten worden gedaan. '..opperde Moore, '..maar Helen en ik moeten beslist de terugreis aanvagen. Als de sollicitatie kan wachten zou Anton Daelman direct nog mee kunnen rijden naar het plaatselijke politiebureau van Wildesbrough, dan zorg ik dat die

aangifte meteen nog gedaan wordt met jouw gedetailleerde beschrijving van die insluiper, mee eens vriend?..'

~'De heer Wend bepaald hier de gang van zaken dunkt me'..antwoorde de sollicitant tactisch.

-'Dat zit wel goed'..suste Jonathan, 'Je kunt per Januari hier beginnen met een proeftijd van twee maanden, als je als toevallige mede-getuige ons tegemoet wilt komen en daarmee de procedure voor de kolonel wat zou vereenvoudigen'.

~'Mij best,..tot 1 Januari dan mister Wend' .. Anton Daelman opende vrijpostig het achterportier en stapte in de Ford Lincoln. Helen Wood leek opgelucht dat ze eindelijk op weg gingen,..jammer van dat oponthoud straks bij het politiebureau, maar dat moest dan maar.

Kolonel Moore beperkte zich tot snel handjes schudden en stapte zeer slecht gehumeurd achter het stuur. Helen Wood nam terzijde wat meer tijd tot haar vriendin Rebecca Hensley terwijl Carl Lawrence een beetje ondeugend glimlachend de omstandigheden had gadeslagen. De December koude liet zich goed voelen, opschieten nu!..Hij moest met Jonathan en Millner direct gaan kijken in de voormalige kamer van Julius, nu van de kolonel,..wat daar loos was.

-'We blijven vriendinnen Rebecca en schrijven elkaar regelmatig'..nam Helen Wood met een kus afscheid van haar vriendin, '..je hebt mijn postadres in Clarksville en eerdaags kom je daar eens naar toe'.

~'Afgesproken, we houden elkaar op de hoogte en wel thuis'.

-'Blijf tante Beatrice tot steun, ze heeft jou hard nodig'.

Helen Wood groette vervolgens kasteelheer Jonathan en Millner terwijl enkele meters verder Carl Lawrence als man van weinig woorden een afwachtende houding had aangenomen. Helen stapte op hem toe.

-'Graag nog eens tot ziens Carl ..,jammer dat het zo mis is gelopen tussen ons'.

Carl trok een gezicht alsof hij verbaasd was. ~'Mis gelopen?..Er is niets misgelopen. Wat in het vat zit verzuurt niet. Kijk later toch nog eens achterom naar hier'..

-'Zal ik doen, Carl'.

~'Maar dan niet als het te laat is..'

Helen's gezicht vertrok bij die laatste woorden van Lawrence. ..-'Wat bedoel je precies Carl..?'

~'Ik bedoel; Pas goed op uzelf als u straks aan de slag gaat in dat Hollywood,..miss Wood'.

Deze manier van gespreksvoering stond Helen niet aan en ze raakte in de war van de woordspelingen van Carl. Wat een mysterieuze man was het toch .. -'Hoe weet je Carl dat ik ..mijn zinnen daarheen heb gezet..?'

~'Ik zei u toch al dat ik beroeps cinema organist ben. Ik ken de artiestenwereld op mijn duimpje van achter de schermen. Ik begeleid ze vaak als onzichtbare man ergens onderaan het podium en ..vang zo hier en daar nog wel eens wat op. Ik wil alleen maar zeggen; Wanneer u straks in een luxe wagen Hollywood Boulevard op wordt gereden tussen de filmstudio's links en rechts door,..pas op met wie u daar in zee gaat'.

-'..Carl'

~'Het is daar helaas al voorgekomen dat een acteur en actrice levenloos zijn aangetroffen in een parkeergarage achter de studio, waarschijnlijk omdat ze de voorafgemaakte afspraken met bepaalde ..'investeerders' niet goed hadden begrepen'.

Carl stak nu zijn hand uit naar Helen Wood en keek haar strak aan.

~'Het allerbeste!'

-'..maar,..Carl..'

~'We verschillen teveel miss Wood, ik ben zelf ook artiest, maar ik geef de voorkeur aan de radio-cultuur,..niet de film. U moet nu gaan, de kolonel wordt ongeduldig'.

Kolonel Moore zat inderdaad met een gezicht op onweer achter het stuur te wachten waarmee hij duidelijk maakte dat hij het getreuzel zat was en liet de motor horen. Even later reed de wagen met de drie personen het pad van dodenhuis af, de flauwe bocht door en verdween uit het zicht.

Carl, Jonathan en Millner hadden met gemengde gevoelens de wagen nagekeken. -'We gaan naar binnen, we hebben lang genoeg staan te verkleumen'..merkte Jonathan op. 'De werklui zijn begonnen de stormluiken weer te openen'.

~'Eerst gaan we poolshoogte nemen in de kamer van Julius'..sloot Carl aan.

Onder straffe winterwind streek de sneeuw neer op Wildesbrough.

Jonathan, Lawrence en Millner liepen op de eerste verdieping wederom op de deur toe tot de voormalige suite van Julius King. Jonathan behoefde niet de reservesleutel te hanteren want de deur van het vertrek stond nog steeds open. Een van de werklieden kwam om zich heen kijkend naar buiten; ~'Ah.. heer Jonathan, ik wilde u juist melden dat hier de stormluiken al van de vergrendeling waren, en een balkondeur van het slot'.

- 'Wij kijken hier nergens meer van op. Heb je nog meer vreemde bijzonderheden gezien?..

~'Er hangt een touw vastgemaakt aan het balkonhek naar beneden tot de begane grond,..het is van niemand van ons. We hebben de luiken weer in de open stand vergrendeld en de deuren gesloten. Gelukkig is alles heel gebleven tijdens de storm'.

Jonathan liep het vertrek in met Carl en Millner achter zich aan;

- 'Kijk goed rond naar wat die indringer hier moest'.

~'Dat kan ik je meteen vertellen..' merkte Carl op, 'Kijk..'

Lawrence wees naar de binnenmuur. Op de plek waar twaalf antieke pistolen hadden gehangen waren alleen nog de lege haken te zien.

~'En kijk daar,..de twee Lyenfield'geweren boven het wandkleed zijn ook verdwenen'.

- 'Dat was dus het doel!..maar ..hij vluchtte weg zonder iets bij hem'..

~'Simpel..' vulde Carl aan, 'Hij heeft van te voren de wapens gebundeld in een tas of zak met het touw van het balkon laten zakken naar een medeplichtige'.

- 'Dat moet dan toch tijdens de storm zijn gedaan'..liet Millner zich eindelijk weer eens horen.

~'Meer dan waarschijnlijk..' vulde Carl zijn kasteelgenoot aan, 'Ieders aandacht werd afgeleid door de Orkaan, en de insluiper nam het risico daar gebruik van te maken. De Orkaan kwam van Zuid-Oost, dus had hij beschutting aan de voorkant'.

- 'De politie is kennelijk niet bij machte om ons te helpen. We lopen zelf nu een volledige inspectieronde door het kasteel, de zolder en de trappenhuisen van de torens. We slaan niets over. We hebben alleen de twee vuursteenpistolen nog,..jij neemt de mijne Millner. Ik

fungeer als lokaas en loop vooruit en jullie volgen geruisloos op tien meter afstand, duidelijk?'.

Millner knikte dat hij gereed was.

Carl met een handgebaar gaf aan dat hij het met tegenzin eens was met de werkwijze van Jonathan.

De mannen gingen op weg...

Het was nieuwjaar 1939. New York lag onder een dik pak sneeuw waarin de bevolking tot de knieën wegzakte. Rond twee uur s'middags te Wildesbrough Castle kwam een groepje mannen naar buiten die zich een weg baanden door de sneeuwmassa in de omtrek; Jonathan, Lawrence, Millner en een aantal zakenmensen waarmee zojuist de renovatie -plannen besproken waren. Het waren aannemers en uitvoerders voor bouwkunde, dakbedekking, elektrische installatie, sanitaire installatie, een stadsopzichter voor gasinstallaties en ..een hoofdtechnicien van The Rudolph Wurlitzer Compagnie uit Cincinnati Ohio.

De mannengroep werd onder een heldere hemel en goede sfeer uitgeleide gedaan door Jonathan; -'Ik dank u allen hartelijk gentlemen voor uw komst, het rondkomen van de overeenkomst en contractering met het oog op de te starten renovatie -werkzaamheden half April, die voor alle betrokkenen een uitdaging zullen zijn met naar ik overtuigd ben een groots resultaat'.

Het was druk laatste handen schudden met de commissie van zes die zich door de winterse omstandigheden te voet terug moesten begeven naar Wildesbrough, sommigen van hen om de trein van de Santa Fe te halen voor nog een aanzienlijke afstand terug.

Jonathan Wend, Lawrence en Millner waren weer met hun drieën en stonden met de kraag van hun wollen winterjassen op, de handen in de zak, op afstand 'dodenhuis' nog eens goed op te nemen. Het zag er onder deze winterse omstandigheden toch best wel indrukwekkend uit.

..-'Ik sluit me aan bij de mening van onze weggevalen Julius dat ons kasteel ondanks alle negativiteit uniek is,..uniek omdat het al eeuwenlang alle omstandigheden weerstaat'.
Millner knikte instemmend op de overdenking van Jonathan.
Langzaam keken beiden naar rechts naar Carl Lawrence die geen reactie gaf maar strak naar het kasteel bleef kijken. -'Deel je onze mening Carl..?'

Millner in het midden keek even heen en weer van de een naar de ander omdat Carl het stil hield.

-'.Wat is er Carl?..

~'Ik zie hem..', liet Carl zich eindelijk horen.

-'.Wat bedoel je?..Wie zie je?..

~'.Het spook van dodenhuis'

Jonathan en Millner keken eerst ongelovig naar Lawrence en richtten toen langzaam wederom hun blik naar het kasteel.

~'Kijk naar het bovenste raam van de rechtse toren'..

Jonathan en Millner concentreerden zich.

-'.Er staat iemand half schuil achter het bovenste raam en kijkt onze kant op.., iemand in het zwart, ..met een zwarte cape'..concludeerde Jonathan.

~'Dat is 'em! ..Hij zit gewoon in ons kasteel, die rioolrat'.

..Mijn ogen zijn niet zo scherp' verontschuldigde Millner zich.

~'Hij staat daar handenwrijvend te gniffelen en denkt dat 'ie ons eruit heeft gekregen'..

..Hij heeft er voor gezorgd dat alle pistolen uit het kasteel verdwenen zijn' merkte Millner op.

-'Dan heeft 'ie pech, want we hebben de twee vuursteen pistolen nog'.

~'We mogen geen moment angst tonen..' hervatte Carl, 'Hij opereert vanuit de torens, dat is zeker. Als de politie ons niet snel helpt ,..knal ik'em zelf af als we de kans nog krijgen. Het is hij! ..of wij!'

-'We moeten oppassen dat we niet tegen de grondwet handelen'..sprak Jonathan wijs, '..maar hij is het die ons uitdaagt. Beatrice en Rebecca mogen niets merken van de confrontatie. Kom mee gentlemen, we gaan weer naar binnen, ..We zijn er klaar voor !'

Met vastberaden tred liepen de drie mannen door de sneeuw weer op dodenhuis toe.

Einde van de eerste serie